

når vi selv har en levestandard, som er meget, meget højere end gennemsnittet i Danmark. Derfor vil jeg rigtig gerne have, at vi kunne komme af med de her lave ydelser i forhold til 300-timers-reglen, starthjælpen og loftet over kontanthjælpen. Det støtter vi varmt.

Så er der også noget andet med hensyn til satspuljerne, hvor vi er fuldstændig enige med Enhedslisten i, at de fattige ikke skal finansiere de fattiges finanslov. Men det er også vigtigt at gå ind og sige, at de projekter, der kører rundt omkring, skal have ro til, at de kan fortsætte det kæmpe stykke arbejde, der laves, og så er det også vigtigt at sige, at de kommer fast på finansloven. Det gør de desværre ikke i dag. Jeg kender mange projekter, som går fuldstændig neddem og hjem – og også personale, der begynder at søge væk, fordi der ikke er den her garanti.

Når det er sagt, er det lidt ærgerligt, at man ikke kan få lov til at stemme om hvert enkelt forslag i det her beslutningsforslag, for SF er med i nogle forlig, som gør, at det er svært at stemme generelt for hele forslaget. Men vi er positive. Vi er i hvert fald med i SU-forliget, og vi skal til at forhandle om førtidspensionsreformen. Vi vil gerne opfordre til, at man på en eller anden måde – det ved jeg altså ikke om man kan – kan få det delt op, så vi kunne stemme om hvert enkelt forslag, for så har man i hvert fald SF's støtte til nogle af punkterne.

Kl. 19:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Det er fru Vivi Kier som ordfører.

Kl. 19:12

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Det er venligt at give en fattig mand en fisk, men det er venligere at vise ham, hvordan han selv kan fiske. Pointen i det her ordsprog er særdeles aktuel, når nu vi nu skal diskutere fattigdom og fattigdomsgrænser i Danmark. Der skal helt andre redskaber til end blot at hæve overførselsindkomsterne og afskaffe kontanthjælpsloftet og starthjælpen, som Enhedslisten ufortrødent foreslår i dette meget omfangsrige beslutningsforslag.

Der kan ikke opstilles objektive kriterier for, hvad et rimeligt levestandard er, og en fattigdomsgrænse vil heller aldrig kunne sikre folk en bestemt levestandard. I stedet risikerer vi, at en fast defineret grænse bliver en sovepude i den forstand, at hvis folk blot befinder sig over

grænsen, behøver vi vel ikke at gøre mere. Men det får ikke i sig selv de pågældende personer ud af deres problemer.

En grænse er med andre ord ubrugelig.

Det er derimod altafgørende, at vi fokuserer på den enkeltes behov og på muligheder for at hjælpe vedkommende ud af problemerne. En vigtig nøgle til at komme ud af økonomiske vanskeligheder er beskæftigelse. Regler som eksempelvis reglen om kontanthjælpsloftet er netop med til at skabe et incitament for den enkelte til at tage et arbejde. Undersøgelser viser, at uden kontanthjælpsloftet havde en gruppe arbejdsudelige personer intet incitament til at arbejde, idet de ville have fået tilsvarende eller ligefrem flere penge for at gå hjemme på det offentlige regning. Det er ikke rimeligt, slet ikke i en tid, hvor vi skrider på arbejdskraft her i landet.

Samtidig har personer i økonomiske vanskeligheder også ofte andre problemer end blot ledighed. Nogle har haft et overforbrug, der har givet dem en gæld, som de betaler af på, men her er en forhøjelse af overførselsindkomsterne absolut ikke løsningen på problemet; ud over at hjælpe de pågældende i beskæftigelse skal vi hjælpe dem til at håndtere deres økonomi, så problemet ikke forfølger dem resten af livet. Andre har sat sig for dyrt i deres bolig og har derfor et meget lille rådighedsbeløb tilbage; de skal have hjælp til at finde noget billigere at bo i og til at lave nogle fornuftige økonomiske dispositioner fremover. Endelig kan andre kæmpe med eksempelvis misbrugsproblemer eller hjemløshed; dem skal vi naturligvis hjælpe på en måde, som er målrettet den enkelte. Her har regeringen taget en række initiativer, som eksempelvis behandlingsgaranti og skæve huse til skæve eksistenser – en strategi til bekæmpelse af hjemløshed. Disse indsatser skal vi naturligvis fortsætte med at have.

Ens for alle, der er i økonomiske vanskeligheder, er, at vi skal hjælpe den enkelte ud fra den enkeltes behov. Men løsningen er altså ikke bare at dele flere penge ud. Vi skal hjælpe de pågældende personer til at kunne forsørge sig selv på et permanent grundlag, det vil sige ved at komme i beskæftigelse, ligesom de, der har flere problemer end blot ledighed, skal have en særlig støttende indsats, som er målrettet lige præcis den enkeltes behov.

Det kommer derfor næppe som en overraskelse, at vi Konservative ikke kan støtte dette forslag; et forslag, der afleverer regningen i børneværelset og vil medføre, at vi afleverer et sam-